

РЕШЕНИЕ

№ 8335

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **884** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от М. А. Д., срещу Решение № 1/13.01.2025г., издадено от кмета на [община], с което е отказан достъп до обществена информация.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно издадено, в нарушение на материалноправните разпоредби. Претендират се разноски.

Ответникът – кмет на [община], чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на оспорването и моли съда да се произнесе с решение, с което да го отхвърли. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, прие за установено следното:

Със заявление вх.№ 9400-11/06.11.2025г., оспорващата страна е поискала достъп до обществена информация, относно :

1. На служители на кои длъжности е изплащано допълнително възнаграждение през последните три години?
2. На какво основание е изплащано допълнителното възнаграждение по т.1?
3. По чие разпореждане е изплащано допълнителното възнаграждение по т.1 за

всяка от длъжностите.

С оспореното решение, ответникът е отказал предоставянето на исканата информация. В мотивите си административният орган е приел, че заявителят няма интерес от нея, тъй като е с различен адрес от този на задължения субект, както и че не са налице предпоставките в ЗДОИ, които определят информацията като обществена. Също така е счел, че търсената информация попада в дефиницията „лични данни“, изключващо приложението на ЗДОИ, както и че същата е свързана с възнаграждения на служителите, за които редът е по ДОПК. Отделно от това на заявителя е отговорено, че въпросите касаят статистически данни, с които задълженият субект не разполага, респ. не се съхраняват.

Предвид така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите прави изводи : Жалбата е депозирана е подадена в срок, от лице имащо правен интерес да оспорва, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което съдът я приема за процесуално ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА при следните съображения: Решението е издадено от компетентен орган и в предвидената в закона форма. Обществените отношения свързани с достъпа до обществена информация са уредени от ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В процесния случай оспореното решение е издадено от компетентен орган като спор по този въпрос между страните няма.

При издаването му са спазени изискванията за форма по смисъла на чл.59, ал.2 във вр. ал.3 АПК и специалната разпоредба на чл.28, ал.2 ЗДОИ, съответно са спазени изискванията за форма, включваща мотиви и следващ се от тях диспозитив.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира и които да са основания за отмяната на акта по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание

Оспорваното решение е издадено в съответствие с материалноправните разпоредби, не по всички съображения, изложени в него.

Между страните не се спори, че ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 от същия закон. Заявлението е направено от лице по чл.4, ал.1 ЗДОИ.

Предмет на заявлението може да бъде обществена информация, която по определението на чл.9 от ЗДОИ е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации - официална или служебна по своя характер. Следователно, за да се проведе успешно процедурата по предоставяне на търсената информация от заявителя, заявлението трябва да е адресирано или препратено до задължен субект по смисъла на чл.3 от ЗДОИ, информацията да отговаря на понятието, регламентирано с разпоредбата на чл. 9, ал.1 от закона и фактически да се намира при административния орган. В срока по чл.28 ЗДОИ органът е длъжен да се запознае с

искането и прецени дали са визираните в закона условия за предоставяне на търсената информация от заявителя.

Правото да се търси и получава информация по чл.41, ал.1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до обществено значима информация. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществеността са уредени в ЗДОИ. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, същият закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България. В настоящия случай кметът има качеството на задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като е оторизиран да разглежда заявления за достъп до обществена информация, касаеща данни относими към служителите в общинската администрация и съответно да постановява решения за предоставяне или отказ за предоставяне на търсената информация.

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, „обществена информация” по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, като според цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Понятието „обществена информация“ следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация е два вида: официална - която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия (чл. 10 от ЗДОИ) и служебна - информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл. 11 от ЗДОИ).

С оглед гореизложеното, съдът намира, че исканите от жалбоподателя данни имат характера на служебна информация по смис. на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като същите са свързани с осъществяваната от страна на органа дейност.

За да се предостави достъп до посочената информация, то същата следва да е налична, т.е. вече създадена, респективно съхранявана на хартиен, електронен или друг носител, а не да се създава по повод направено искане. Гарантираното право на достъп до обществена информация се ограничава до съществуващите документи. Задължените субекти нямат задължение да създават такива, за да удовлетворят заявления за достъп до информация. Съдът намира, че предоставяне на исканата информация по посочения начин в заявлението противоречи на чл. 2 от ЗДОИ, тъй като същата явно не е налична по начина по който е заявена, респ. не следва да бъде изготвяна за нуждите на административното производство. Както се спомена с оспореното решение административния орган е препратил към съответните линкове, от където заявителят да се запознае с исканата информация. Достъп до искана обществена информация е допустим и основателен само в случаите, когато тази информация е налична, каквато е константната съдебна практика. Това е напълно

оправдано и в съответствие с буквата и духа на закона, понеже в противен случай задължените по закон субекти биха се оказали в положение да обслужват частни интереси като създават информация по всяко заявление, подавано от физически и юридически лица.

За пълнота съдът ще отбележи, че останалите доводи в решението, различни от изложеното по-горе не се споделят от съда.

Както вече се спомена поисканата със заявлението информация е обществена, във вида на служебна обществена информация по см. на чл.11 ЗДОИ- информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. По отношение на нея е налице надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ, който се предполага до доказване на противното, съгласно § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ, като оборването на тази законова презумпция е задължение на органа по чл. 3 ЗДОИ. С поисканата информация би се постигнало повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 ЗДОИ, доколкото касае средства от бюджета на общината. В тази връзка доводите на ответника, с които приема, че се засягат права на трети лица, работещи в администрацията на [община] са неоснователни, тъй като попадат изключението по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ.

Що се касае до съображенията за засягането на лични данни, съдът излага следните мотиви. Действително защитата на личните данни е основен принцип при предоставяне на достъп до обществена информация, но при определени предпоставки. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.4 от ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни. Според § 1, т.2 от "лични данни" е понятието по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.).. След като смята, че поисканата информация съдържа лични данни на трети лица, органът е следвало да съобрази изискването на чл.31, ал.2 от ЗДОИ – да поиска изричното писмено съгласие на третите лица за предоставяне на исканата обществена информация и само в случай на несъгласие от тяхна страна – да приложи разпоредбата на чл.31, ал.4 от ЗДОИ, като заличи всички данни, отнасящи се до лицата, които биха могли да ги идентифицират.

Въз основа на горното, съдът приема, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски в размер на 1800лв. разноски за адвокатско възнаграждение, съевременно поискани до приключване на устните състезания и доказани със списък по чл.89 от ГПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

Р Е Ш Е Н И Е

ОТХВЪРЛЯ жалбата от М. А. Д., срещу Решение № 1/13.01.2025г., издадено от кмета на [община].

ОСЪЖДА М. А. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на [община] сумата от 1800лв. разноски.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИЯ :